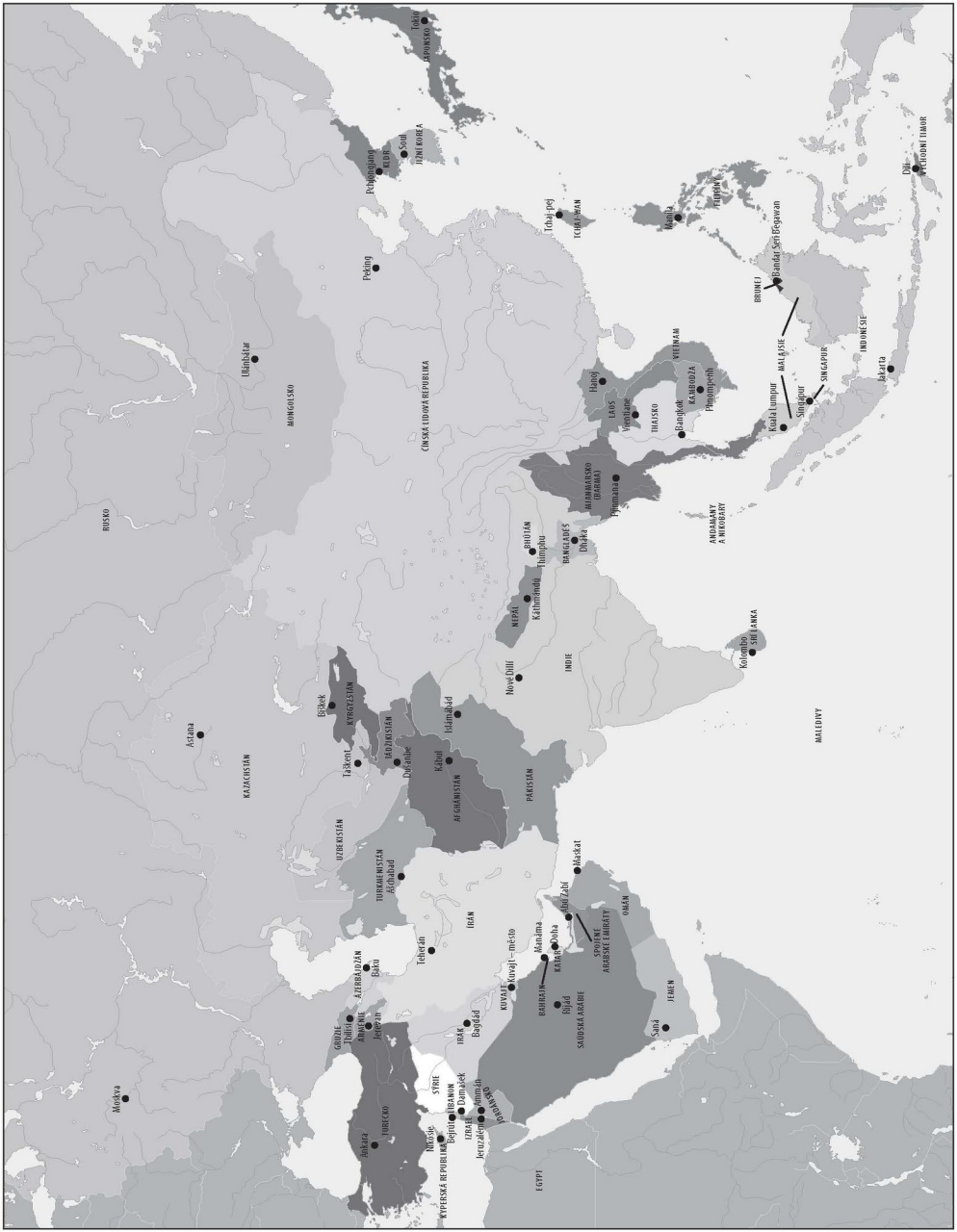

An aerial night view of Paris, France, with the Eiffel Tower illuminated and glowing. The city lights are visible in the background under a dark sky with some clouds.

**MARKO
THELEN**

**KRVAVÁ
KARIKATURA**

PŘÍBĚH INSPIROVANÝ SKUTEČNÝMI UDÁLOSTMI

KRVAVÁ KARIKATURA

Marko Thelen

KRVAVÁ
KARIKATURA

Inspirováno skutečnými událostmi

sloart

Text © Marko Thelen, 2016
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., 2017
Translation © Jan Hanzlík 2017
ISBN 978-80-7529-474-6

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopií, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Bojovat proti terorismu je jako být brankářem.
Můžete předvést sto brilantních zákroků, ale jediná střela,
kterou si lidé zapamatují, je ta, která projde za vás.*

PAUL WILKINSON,
London Daily Telegraph, 1. září 1992

*Tuto knihu věnuji památce všech obětí
teroristických útoků a zvláště památce mého známého
Antona Dobeše – horolezce a záchranáře, který zahynul
při výstupu na horu Nanga Parbat v Himálaji během
teroristického útoku v roce 2013.*

Marko Thelen

Příběh se svým obsahem přibližuje realitě. Je postavený na vícero skutečných událostech. Některé z nich byly obsahově, časově i umístěním pozměněny anebo upraveny.

Osoby, jejich jména a názvy soukromých společností jsou v příběhu vymyšlené. Jakákoliv podobnost se skutečností může být pouze náhoda.

Obsah

PROLOG – Útěk z domu	11
srpen 2014	
1. KAPITOLA – Krvavá karikatura	15
7. ledna 2015	
2. KAPITOLA – V masce	28
9. ledna 2015	
3. KAPITOLA – Nesplněný slib	43
10.–11. ledna 2015	
4. KAPITOLA – Dubajský fenomén	63
12. ledna 2015	
5. KAPITOLA – Zlý sen	72
13. ledna 2015	
6. KAPITOLA – První stopy	91
14. ledna 2015	
7. KAPITOLA – Vražda ve sněhu	104
14. ledna 2015	
8. KAPITOLA – Video	115
15. ledna 2015	
9. KAPITOLA – Zastírací manévr	126
15. ledna 2015	
10. KAPITOLA – Zahradní slavnost	133
16. ledna 2015	

11. KAPITOLA – Znovuzrození	160
16. ledna 2015	
12. KAPITOLA – Dispečerka	166
17. ledna 2015	
13. KAPITOLA – Pouštní vězení	171
17. ledna 2015	
14. KAPITOLA – Přísně strážené setkání	181
17. ledna 2015	
15. KAPITOLA – Nevydařený útěk	190
17.–18. ledna 2015	
16. KAPITOLA – V utajeném bunkru	216
19. ledna 2015	
17. KAPITOLA – Falešná stopa	232
noc z 19. na 20. ledna 2015	
18. KAPITOLA – Rébus	243
20. ledna 2015	
19. KAPITOLA – Rozhodující intuice	271
21. ledna 2015	
20. KAPITOLA – Munice ve vepřovém sádle	290
22. ledna 2015	
21. KAPITOLA – Nepředvídatelné nebezpečí	298
25.–26. ledna 2015	
22. KAPITOLA – Smrt nebo uvěznění	314
30. ledna 2015	
23. KAPITOLA – Nečekané setkání	317
31. ledna 2015	

PROLOG

Útěk z domu

začátek srpna 2014, Nitra

V luxusně zařízené vile pod Zoborem se přes všechny prahy místností plazila úzkost. Jako každý podvečer i dnes se nepřírozené ticho nalepilo na všechny předměty, nábytek a květiny.

Před garáží zastavila luxusní limuzína. Rázné zabouchnutí dveří narušilo zdánlivý klid v domě a předznamenávalo sled dalších událostí.

Útlá žena s ustaranou pohublou tváří a její vystrašená dcera se chvěly jako kořist bez možnosti úniku. Očekávaly blížícího se agresora. Věděly, co se bude dít.

Rozkurážený otec překročil práh vchodových dveří. Už ve vstupní hale spustil svou pravidelnou spršku nadávek. Dcera nestála před domem, jak jí ráno přikázal. Měla ho tam vítat a pozdravit přesně podle pokynů.

Adriana s matkou mlčky seděly v kuchyni. Raději nereagovaly. Dívaly se jedna na druhou. V očích měly záblesky strachu protkané bolestí, smutkem a nenávistí.

Otec se vyzul a odkopl boty. Jedna letěla k obýváku, druhá ke schodům do sklepa.

„Dejte je na místo!“ rozkázal autoritativně.

Helena přiběhla do chodby. Zdvihla první botu a přešla k druhé.

„Tu ať sebere mladá,“ řval směrem do kuchyně. Alkohol stupňoval jeho agresivitu.

Adriana zůstala sedět.

„Neslyšíš, cuchto? Po nocích by ses tahala, ale pořádek doma udělat neumíš, co? Zvedni jí!“ výhrůžně zavrčel.

Adriana opět nereagovala.

Zavalitý otec se přiblížil ke kuchyňskému stolu. Rázně sáhl po největším noži, který trčel z dřevěného stojanu na kuchyňské lince.

„Vypadni z mého domu!“ řval z plných plic. Ostrý nůž držel pevně sevřený v pěsti. Rudá mu postupně plnila celou tvář. Zuřivostí se třásl.

„Nech jí, prosím tě,“ bránila dceru Helena.

Agresivní otec udělal krok dopředu. Chystal se k útoku.

Matka se postavila před Adrianu. Bránila ji vlastním tělem.

Otec nůž zlostně zahodil. Dopadl rovnou do sklenic. Zařinčelo rozbité sklo.

„Nepřekázej, krávo, nebo ti vymlátím zuby,“ loket vrazil své manželce do břicha a sevřenou pěst jí přiložil k ústům. Táhla z něj kořalka smíchaná s pivem a smrad česneku.

„Nech to být, mami,“ Adrianě se draly slzy do očí. „Jdu pryč. Už se to tu nedá vydržet.“

Vyběhla po schodech do svého pokoje.

„Já ti ukážu, co se tu nedá vydržet!“ vřeštěl otec. Ženu drsně odstrčil stranou a klopýtavě se vydal za dcerou do patra.

„Zdeno, zůstaň tu! Prosím tě, neblbni!“ se slzami v očích ho prosila manželka.

„Ticho buď, špíno, nebo se nepoznáš v zrcadle!“ probodl ženu pohledem.

Když se ocitl před dveřmi Adrianina pokoje, zařval jako zvíře a praštil o zem vysokou vázou s umělými květy. Drobné střepy se rozletěly na všechny strany. Helena opakovaně prosila manžela, aby se uklidnil.

Jeho to však dohnalo k ještě větší zuřivosti. Prudce chňapl po mohutné klice, chtěl otevřít. Dveře však byly zamčené.

„Otevři, ty děvko!“ ječel a ze všech sil bušil pěstmi do dveří z těžkého dřeva.

Rozběhl se. Mohutným tělem do nich narazil a nic.

Zkusil to ještě jednou. Zase nic, i když tentokrát mírně povolily.

Na potřetí se už dveře pod jeho tíhou vyvrátily.

Adrianin pokoj byl ale prázdný. Našel v něm jenom otevřené okno a vlající záclony.

Plný hněvu a oplzlých nadávek se vrátil do přízemí a vyzuřil se na své manželce.

Helena se s krvavým nosem odpotácěla do koupelny. Bolestí se svíjela na zemi a tiše plakala.

Když si otec ulevil, pohodlně se rozvalil na gauč v obýváku. Zakřičel na ženu, aby mu nalila whisky. Zapnul te-

levizi, právě začal fotbalový zápas ligy mistrů. Helena mu třesoucíma rukama nalévala do sklenice skotskou.

Adriana zazvonila u své kamarádky Jany Brémové. Třásla se. S batohem na rameni netrpělivě čekala před dveřmi a stále se znepokojeně ohlížela na cestu, jestli ji nepronásleduje otec.

Jana otevřela. Ani se nemusela ptát, co se stalo. Nebylo to poprvé, kdy viděla Adrianu v takovém stavu.

Objaly se.

Adriana si sundala batoh a vešla do obýváku. Oči měla zarosené a dech neklidný. Jana ji sledovala bez komentáře. Nevěděla, má-li nadávat, nebo ji litovat.

„Nechápu tvójí mámu. Proč se s ním nerozvede?“ kroutila hlavou Jana.

„To není tak lehký, jak si myslíš,“ pokrčila rameny Adriana.

„A co je na tom těžkýho? Bije vás jak žito. Stačí jít k doktorovi a udat ho,“ řekla Jana razantně.

„S jeho konexema?“

„No a?“

„To bychom si moc nepomohly. Určitě bychom dopadly ještě hůř,“ zatvářila se Adriana beznadějně. Byla ráda, že má přítelkyni, které se může svěřit. V mobilu jí ukázala spoustu nahrávek, jak je otec mlátí.

Adriana chtěla všechny záznamy vymazat, ale Jana jí to vymluvila. Přesvědčila ji, že se ještě budou hodit. Pro jistotu je uložila do vlastního počítače.

Navečeřely se a rozhodly se zajít do kina.

Adriana v kině ještě intenzivněji vnímala, jak se jí bortí celý život. Nedávno se rozešla s přítelem. Byl už druhý v pořadí. Na to, co se událo s prvním, raději nechtěla myslet. Doma se situace zhoršovala každým dnem. I když byla čerstvou absolventkou univerzity, cítila se hrozně staře. Vnitřně byla úplně na dně. Její fyzickou krásu zastíňovaly unavené oči, bledá tvář a neupravené světlehnědé vlasy. Neustále si pohrávala s myšlenkou skončit se životem a odebrat se za svou sestrou, o kterou kvůli náhlé nemoci přišla před pár lety.

Film vnímala jen útržkovitě.

Jana se na ni zadívala. Zdálo se jí, že Adriana nemá ani ponětí, co se na plátně odehrává.

„Chceš vypadnout?“ zašeptala Jana.

„Ne,“ stroze odvětila Adriana a ze svých myšlenek se vrátila zpátky do děje. V lesklých očích se jí odrážely záběry z filmu *Dárce*. Právě probíhající scéna v ní vyvolala pocit obrovské nenávisti. Nenávisti vůči otci, vůči systému, ve kterém žije, vůči všem i vůči sobě samé. Svět v *Dárce*, ve kterém neexistuje utrpení a jediným pocitem je štěstí, působil na Adrianu jako nehorázná provokace. Uvědomila si, že injekcemi uměle navozovaný pocit štěstí u hlavních hrdinů by se jí také hodil.

Adriana bydlela u Jany celý týden. Nevěděla, co s ní bude. Domů se vrátit nechtěla a její nejlepší kamarádka se chystala začátkem září odejít za prací do Spojených arabských emirátů.

Obě seděly v obýváku. Popíjely červené víno a prohlížely si album ze střední školy. Nostalgicky vzpomínaly na první lásky, spolužáky a profesory. Zadívaly se na jednu fotku, kde se jedna druhé podobaly, jako by byly sestry. Když se dostaly k fotografiím ze školního výletu do Barcelony, Adriana se zadívala na jednu z nich. Nejlepší kamarádi stáli nalepení na sebe před letadlem na letišti.

Adriana najednou dostala nápad.

„Myslíš, že bych s tebou mohla odjet do Dubaje?“ zeptala se.

„Hmm, víš, že jsem na to taky myslela?“ usmála se Jana. Zároveň zesmutněla. „Ale co tam budeš dělat? Jestli chceš v Dubaji zůstat dýl, než je povolený turistický pobyt, potřebuješ vízum a...“

„Budu si hledat práci,“ skočila jí do řeči Adriana.

„To není snadný. Víš, jakou torturu jsem absolvovala, abych dostala fleka v tý arabský cestovce?“

„Vím, že to nebude lehký, ale chci to zkusit,“ odhodlaně prohlásila Adriana.

Jana Adrianě nabídla, že s ní může bydlet v pronajatém bytě. Adriana ji objala. Utřela si tvář, vysmrkala se a napřímila. Nahodila sebevědomý pohled. Obě se postavily a zvedly sklenice.

„Na novou výzvu a na nás!“ pronesla řeč Jana.

S nadějí na hezčí budoucnost si obě připily.

1. KAPITOLA

Krvavá karikatura

7. ledna 2015, Paříž/Ho Či Minovo město

Hlavní město Francie se probouzelo do nového rušného rána. I když byl začátek ledna, denní teploty se pod vlivem změny klimatu překvapivě šplhaly ke čtrnácti stupňům Celsia. Typické ranní rituály Francouzů, ale i turistů, dodávaly tomuto okouzlujícímu městu příchut' sladké rozmanitosti, posypané množstvím různorodého koření. Na každém kousku se odehrávaly životní příběhy lidí desítek různých národností.

La Cité – ostrov na Seině, žil svým typickým životem. Právě na něm se ještě před Ježíšem Kristem začala tvořit budoucnost Paříže pod jménem Lutecie. Do hlavní pařížské nemocnice L'Hôtel-Dieu se už od rána hrnuly desítky pacientů. Na kasačním soudě v Justičním paláci se připravovaly nové, anebo ukončovaly staré soudní procesy s těžkými recidivisty, kteří se odvolali vůči rozhodnutím nižších soudů. Muži zákona v talárech si psali závěrečnou řeč. Mnozí z nich si připomínali případ ze čtrnáctého století, kdy na ulici Chanoinesse v blízkosti katedrály Notre Dame de Paris holič ve svém domě podřezával studenty. Jejich těla potom házel do podzemní kobky, která spojovala jeho dům s domem souseda pekaře. Ten z jejich masa vyráběl pekařské lahůdky a prodával je sousedům, hlavně mnichům žijícím v této čtvrti. Když se na jejich byznys přišlo, oba je z rozhodnutí tehdejšího soudu zaživa upálili. Dnes v těchto domech sídlí motocyklová jednotka policejní prefektury. Její příslušníci si tuhle hororovou událost připomínají s ještě větší intenzitou, když každé ráno procházejí kolem kamene, na kterém se vraždy odehrávaly.

Na levý břeh Seiny, kde v minulosti převažovaly opatství, vzácné kostely a univerzity, dozírala z výšky Eiffelova

železná paní. Ta od svého postavení na konci devatenáctého století až dodnes vnáší do pařížské společnosti řadu kontroverzí. Nepochybně však svou výškou, počtem nýtů, množstvím návštěvníků a různých úsměvných i smutných rekordů patří ke zdejšímu koloritu.

Pravý břeh Seiny zažil rušnější scénky. Život tam plynul dynamičtěji. Na rozdíl od levého břehu se může pyšnit paletou trhů, obchodů, luxusních hotelů, restaurací a uměleckých čtvrtí. Významný je i díky nejznámějším památkám Paříže. Podzemní pozůstatky Bastily, radnice, Louvre, náměstí Svornosti, Champs-Élysées, Napoleonův Vítězný obelouk, Sacré-Coeur na Montmartru. Obdivoval je každý kolemjdoucí.

Od středu třetího okresu až k hranici ostrova La Cité se svou bohatou minulostí pyšnila i židovská čtvrť Le Marais, někdejší bažinatá čtvrť, která během několika století neuvěřitelně vyrostla do krásy. Proslula noblesou užívající si všechny vymoženosti své doby.

Ráno sedmého ledna se v Marais děly rutinní ceremonie. Prodejci umělecké literatury na ulici Rue de Brosse, obchodníci s nekonečně lahodnou čokoládou na ulici Rue Saint-Antoine, trhovci před kostelem Saint-Paul-Saint-Louis, kde svou první mši celebroidal kardinál Richelieu, všichni se připravovali na další rušný den plný očekávání. Po ulici Rue Pavée z 15. století se procházeli bezdomovci. Také se chystali na své nové útrapy.

Východně od židovské čtvrti se v jedenáctém okrsku kovala každodenní očista. Čisticí stroje lemovaly chodníky a rotujícími kartáči nabíraly a vysávaly drobné nečistoty. To, co se jim nepodařilo nasát, s sebou vzala voda vytékající z kanalizačních hubic umístěných na okrajích chodníků. Všechno splachovala přes úzké mřížky do hlubokých útrob Paříže.

Fenomenálně vybudovaná síť podzemních kanálů dokázala již od poloviny devatenáctého století denně zpracovat moře drobného odpadu a zachránit město před různými nákazami a špatnou reputací. Kolosální stavba v délce více než 2400 km podzemních galerií dodnes kopíruje ulice a náměstí na povrchu. Je to obrovské bludiště chodeb a potrubí. Hravě zvládá zhltnout okolo dvou miliard me-

trů kubických vody za den. Pařížané za to vděčí inženýru Belgrandovi a hlavně prefektu Hausmannovi.

Ulicí Nicolas-Appert se nesla omamná vůně čerstvě namleté a uvařené kávy a právě upečených croissantů. V malebné kavárně poblíž Comédie Bastille snídaly dva mladé zamilované páry, několik turistů, starší dámy diskutující o nejnovější módě, studenti a novinář z blízkého satirického týdeníku *Marlie Hebdom*.

Hubert Dubois, talentovaný karikaturista útlé postavy ve středních letech, seděl po probdělé noci za úzkým oválným stolem se zkříženými nohama. Vychutnával si svůj povinný příděl kávy. Zhluboka vdechoval kouzelné aroma pocházející ze servírovaných dobrůtek.

Byl samotář. Miloval momenty, které trávil sám se sebou. Byly to pro něj nejkreativnější chvíle. Každou středu, když vyšlo nové číslo *Marlie*, přišel do kavárny, objednal si kávu a sklenici vody. Rozprostřel noviny a ponořil se do svého světa. Do světa uvolněné fantazie bez hranic přemostěné napjatou realitou přešlapující na tenkém laně mezi dvěma vysokými skálami.

Jeho intelektuální zjev dotvářela tenká šedá obruba brýlí, které si každou chvíli rovnal. Pravidelně se rozhlížel kolem sebe. Sledoval ostatní, aby získal novou inspiraci pro tvorbu.

Dvě starší Pařížanky u vedlejšího stolu puntičkářsky lámaly čerstvou bagetu a mazaly na ni meruňkový džem. Britská rodina se dvěma malými ratolestmi se olizovala po chutné omeletě na cibulce. Student chemie četl odbornou knihu, ale po očku sledoval talíř plný lákavých sýrů. Labužnický si na vidličku průběžně napichoval kousky jedinečného camembertu, cantalu a gruyère.

Hubert po krátké přestávce znovu listoval v nejnovějším vydání *Marlie*. Hlavou mu běžely poslední roky tvrdé práce v boji za prosazování veřejných zájmů. Karikatury jako výsledek tvůrčí činnosti ho naplňovaly svobodou a horlivou vášní. Úsměv mu zvýraznil vrásky na tvářích, když si vzpomněl, jak to tolikrát v redakci natřeli Sarkozymu, Hollandovi, Le Penovi a dalším politikům.

Zamyšleně sledoval dění na úzké ulici, kde se procházeli pejskaři se čtyřnohými miláčky. Zároveň zaregistroval,

že čističí auta dokončila své úkoly a pohnula se do garáží městských služeb.

Pohled na mizející metaře mu přerušilo malé bezpilotní letadlo. Dron se ve vzduchu proháněl mezi světlehnědými budovami. Přelétával z místa na místo, jako by imitoval nálety někdejší Luftwaffe během druhé světové války. Hubert mu ale po chvilce přestal věnovat pozornost. Pomyslel si, že se nějací kluci ulejevají ze školy a hrají si. Znovu se zahleděl na hosty v kavárně a zadumaně sledoval, jak gurmánsky snídají.

Probral ho až silný otřes způsobený linkou metra číslo pět. Náhle si uvědomil, jak pravidelně se prohání podzemními tunely pod kavárnou.

Po chvilce se vrátil k úvodní tiráži *Marlie*, kde karikatura známého francouzského spisovatele předpovídala totální islamizaci Francie. Otevřel časopis a obrázek islamisty se zdviženým prstem a nadpisem „*Francouzi ještě nezažili atentát? Dočkají se!*“ ho najednou vystrašil. Začal se zaobírat myšlenkami, zda je správné jít až do tak provokativních extrémů. Bojovat v ringu s muži velké politiky je nejen zábavou, ale i povinností novinářů. Avšak svoboda slova v podobě urážení Mohameda, Ježíše, papeže, kněží, rabínů anebo Buddhy mu ne vždy voněla. Občas se kvůli tomu chytil se svými kolegy. Na druhé straně svoje kolegy chápal. Karikatury ve Francii v rámci boje za svobodu slova už v dávné minulosti včetně Francouzské revoluce sehrály svou významnou úlohu. Bylo to historicky podmíněné. Otisknuté do jejich duší. Hluboko zarostlé v jejich srdcích. Mělo to značný vliv i na filozofii týdeníku *Marlie*.

Hubert pil poslední doušek ranní dávky kofeinu. Zavolal na číšníka, aby ho přišel zinkasovat.

Sebevědomý mladík arabského původu mu přinesl účet. Zahleděl se na týdeník a ostrým pohledem si změřil novináře. „Pět sedmdesát devět,“ prstem ukázal na celkovou sumu, „a za čtení tohoto týdeníku bych vám měl dát přírážku,“ štiplavou poznámkou, i když s jemným úsměvem, si dovilil popíchnout svého hosta.

Hubert zaplatil a bez komentáře chtěl vstát. Vtom se mu únavou a nevyspáním zatočila hlava. Zapotácel se. Raději zůstal sedět.